

हराम्बुपाखण्डलवित्तगोप्तृभिः पिणकपाशाशनिमायकोत्तमैः । सुरोत्तमैरप्यविषह्यमर्दितुं प्रसह्य नागेन जहार यदृषः ।
 स दुष्टभावो वितथप्रतिज्ञः किरीटमत्यद्भुतमर्जुनस्य । नागो महार्हं तपनीयचित्रं पार्थोत्तमाङ्गात्प्रहरत्तरस्वी ।
 तद्धेमजालावततं सुघोरं जाज्वल्यमानं निपपात भूमौ । तदुत्तमेषून्मथितं विषाग्निना प्रदीप्तमर्चिश्चदयोवितौ प्रियं ।
 पपात पार्थस्य किरीटमुत्तमं दिवाकरोऽस्तादिव रक्तमण्डलः । स वै किरीटं बद्धरत्नभूषितं जहार नागोऽर्जुनमूर्द्धतो बलात् ।
 गिरेः मुजाताङ्कुरपुष्पितद्रुमं महेन्द्रवज्रः शिखरोत्तमं यथा । महीवियद्वैः सलिलञ्च वायुना प्रसह्यमुग्रं विनिचूर्णितं
 यथा ।

अतीवशब्दो भुवनेषु वै तदाजनाध्यवस्यन् व्यथिताश्च चस्खलुः । विना किरीटं शुशुभे स पार्थः श्यामो युवानोल दवेऽचष्टङ्गः ।
 ततः समुद्रथ्य सितेन वाससा स मूर्द्धजानव्यथितस्तदाऽर्जुनः । विभासितः सूर्यमरीचिना दृढं शिरोगतेनोदयपर्वतो यथा ।

गोकर्णो समुखीकृतेन दधुणा गोपुत्रसंप्रेषिता गोशब्दात्मजभूषणं सुविहितं सुव्यक्तगोमुप्रभं ।

दृष्ट्वा गोगतकं जहार मुकुटं गोशब्दगोपूरि वै गोकर्णासनमर्दनस्य न यथावप्राप्य मृत्योर्व्वशं ।

स सायकः कर्णभुजप्रसृष्टो ज्ञताशनार्कप्रतिमो महार्हः । महोरगः कृतवैरोऽर्जुनेन किरीटमाहत्य ततो व्यतीयात् ।
 तच्चापि दग्ध्वा तपनीयचित्रं किरीटमाकृत्य तदर्जुनस्य । इयेष गन्तुं पुनरेव तूष्णं दृष्ट्य कर्णेन ततोऽब्रवीत् ।
 मुक्तस्त्वयाऽहं त्वसमीक्ष्य कर्णं शिरा हतं यन्न मयाऽर्जुनस्य । समीक्ष्य मां मुञ्च रणे त्वमाशु हन्ताऽस्मि शत्रुं तव चात्मनस्य ।
 स एवमुक्तो युधि स्रुतपुत्रस्तमब्रवीत् को भवानुग्ररूपः । नागोऽब्रवीद्विद्वि कृतागमं मां पार्थेन मातुर्व्वधजातवैरं ।

यदि स्वयं वज्रधरोऽस्य गोप्ता तथाऽपि याता पितरजवेश्मनि ।

॥ कर्ण उवाच ॥ न नाग कर्णेऽद्य रणे परस्य बलं समास्थाय जयं बुभूषेत् । न सन्दध्यां द्विः शरश्चैव नाग यद्यर्जुना
 नां शतमेव हन्या ।

तमाह कर्णः पुनरेव नागं तदाजिमध्ये रविस्त्रनुसत्तमः । व्यालास्त्रसर्गोत्तमयत्नमनुभिर्हन्ताऽस्मि पार्थं सुमुखो ब्रज त्वं ।
 इत्येवमुक्तो युधि नागराजः कर्णेन रोषादसहस्रस्य वाक्यं । स्वयं प्रायात् पार्थवधाय राजन् कृतेषुरूपं विजिधांसुरग्यः ।
 ततः कृष्णः पार्थमुवाच संख्ये महोरगं कृतवैरं जहि त्वं । स एवमुक्तो मधुसूदनेन गाण्डीवधन्ना रिपुवीर्यसाहः ।
 उवाच को ह्येष ममाद्य नागः स्वयं य आयाद्गुडस्य वक्त्रं ।

॥ कृष्ण उवाच ॥ योऽसौ त्वया खाण्डवे चित्रभानुं सन्तर्पयानेन धनुर्धरेण । वियद्गतो जननीगुप्तदेहो मत्वेकरूपं निहताऽस्य
 माता ।

स एष तदैरमनुस्मरन् वै त्वां प्रार्थयत्यात्मबधाय नूनं । नभश्च्युतां प्रज्वलितामिवोक्तां पश्यैनमायान्तममित्रसाह ।

॥ सञ्जय उवाच ॥ ततः स जिष्णुः परिवृत्य रोषात् चिच्छेद षड्भिर्निशितैः सुधारैः । नागं वियत्तिर्यगिवोत्पतन्तं संक्षिन्नगा
 त्रौ निपपात भूमौ ।

हते च तस्मिन् भुजगे किरीटिना स्वयं विभुः पार्थिव भूतलादथ । समुज्जहाराशु महाभुजः स तं रथं भुजाभ्यां पुरुषोत्तमस्ततः ।
 अस्मिन् मुहूर्त्ते दशभिः पृषत्कैः शिलाशितैर्व्वर्हिणवर्हवाजितैः । विव्याध कर्णः पुरुषप्रवीरो धनञ्जयं तिर्यगवेक्ष्यमाणः ।
 ततोऽर्जुनो द्वादशभिः समुक्तैर्व्वराहकर्णैर्निशितैः समर्थः । नाराचमाशीविषतुल्यवेगमाकर्णपूर्णयतमुत्सर्ज ।
 स चित्रवर्मेषुबरो विदार्य प्राणान्निरस्यन्निव साधुमुक्तः । कर्णस्य पीत्वा रुधिरं विवेश वसुन्धरां शोणितदिग्धवाजः ।